

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΟΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΘΕΩΡΙΑ

Μόλις τελείωσε η θεωρία, ο Κώστος ο Παραμυζές, εϋχόμενος χοντρός και μεστωμένος σαν ορός πορναρίου, μαυρομούσταξ, λεπτομύστιαξ, κλωστομύστιαξ—«μπίγα δεν ζάβητα, ούρέ, άπάνω του»

Κοντός και χοντρός σαν πουρνάρι...

πώς έβραξε ο ουρανός σαμάρι!... Διό χρόνια είνε, θά περάσουνε...

Άλλά την άλλη μέρα τó πρωί ένα βούισμα άκούσθηκε στον ουρανό, σαν κάτι νάβραζε στο γαλανό στερέωμα κι' έλοι πεταχτήκανε νά ιδούνε. Έβειν την στιγμή οι άνδρες έπαυσαν τó πρωινό τους ερώφημα. Τό ερώφημα κάθε άλλο ήταν παρά... ρόφημα. Κορυμάνια και σκληρό τυρί, πού τάκωβαν με τόν εκολοκοιρώντην.

Γιόμισε ή αύλη άπό φέσια και φούντες πού κρημνίζουσαν και σίντουσαν ρουμμάκι.

—Γιά δές! Γιά δές τού έξιμου!... Ένα αεροπλάνο μεγάλο, τεράστιο, λαμποκοπούν σαν γαλιββίνο πουλί, έσχιζε τόν ήσυχο πρωινό άέρα.

—Ε, τόν διάουλου άπ' τού ρέμμα!...

—Στά δέλι! Στά δέλιαααααα!... Ο «γαλιβάκι» άνθιτολογαγός πού γυλάζε κι' άστραφτε κι' αυτός, σαν νά τόν φτάσανε άπό άτσάλι, έτρεξε κοντά στους άνδρες:

—Τί συμβαίνει παιδιά, τί τρέχει; —Τί είνε τούτο, άπάνω άπό τά κεφάλια μας;

—Αεροπλάνο! Οι άνδρες άρχισαν νά σκέπτονται και γ' άπορώτη.

—Και κάθονται άνθροποι μέσα σ' αυτόν τόν τσίγκινο άετό; —Κάθονται οι αεροπόροι.

Και έπειδή τó γεγονός συντεράραζε τούς εϋχόμενος, άντετέθη στον έπιλοχία Καραμούζαν Γεώργιον τού Δημητρίου νά τούς άναπτύξη εύρύτερα τó θέμα κατά την θεωρία τού άνογημάτος, δίνοντάς τους νά καταλάβουν περί τίνος πρόκειται.

Ο έπιλοχίας Καραμούζας Γεώργιος τού Δημητρίου ήτανε επαληθές τών ήμερών στό στρατό. Έκαυχόταν για τίς γνώσεις του τίς στρατιωτικές, για τίς εμάχες του με τούς «ένταλματίας», για τίς γνωμίες του με τά «μεγάλα προσώπατα», κι' άλλα πολλά και σοβαρά, τά άποια δέν πιστεύω νά ένδιαφέρονε τούς άναγνώστας μας, και για τούτο και μέτς τά παραλείπομε.

Σ' ένα μόνον ερώτημα θά σάς άπαντήσομε: Πώς δηλαδή ένας τέτοιος έπιλοχίας, με μυστάκια άρειμάνια, γνώσεις, μάχες με φυγοδίκους, σχέσεις με έποικείμενα μέγαρα, δέν έλξε γίνει άδύνα λοχαγός;

Ίσως νά άπέτσι και τή θυσία αυτή χάριν τίς παρούσης άφηγήσεως...

Πώς έφει!...

Έκείνος ο γυαλιάκις!

Ήρθε λοιπόν και ή μεγάλη στιγμή τής θεωρίας. Ο Καραμούζας στάθηκε έμπρός στους άνδρες έρθιος, καμαρωτός, σαν κυταρίσει ενήγχο και νεαρό, έπρότεινε την φρόντα τού δεξιού του τσαρογιού. Έστριψε τó μυστάκι του πολλές φορές, σούφρωσε τά φρύδια του και έλεγε με δραχνή φωνή, την άποία κατέστησε τόσο σοβαρή και έπιβλητική μακροχρόνιος στά κριεταβιατάξ οδύσοπσία:

—Τού είδατε, ούρέ ζουντόβουλα, τ' άιρουπλάνου; Όλοι οι άνδρες άπαντήσαν κυταπατινάξ. Μόνον ο Παραμυζές δέν μίλησε.

—Ούρέ Μεζέ, δέν κρένεσαι σήμαρα! τού είδε κι' ή άφιντιά σ' ούρέ τ' άιρουπλάνου, ίρουτώ;

Ο Παραμυζές άντι νά άπαντήση κόντησε δυσπίστωσ τó κεφάλι του, έτσι πού έταλαντεύθηκε ή μάρι του φρόντα δεξιά κι' άριστερά.

—Ίγώ σ' κρένω Μιζέ, άκούξ ή δέν άκούξ; φωνάζε ο έπιλοχίας.

Ο Μεζέ όμως δέν άπαντώσε.

—Κρίνε, ούρέ καρδαρονκέφαλε, και μη διαταράττεις την ψυχική μου ήριμία.

—Δέν πιστεύει, κώ έπιλοχία, ού Μιζέ άπό δαύτα, είνε έπεμβαινόντας ένας ψηλός, ξερός και μιταράξ εϋχόμενος.

—Δέν πιστεύει; είνε κατάλληλος ο έπιλοχίας. Νά δοίμ άν είνε τ' στου χέρι του, νά μη πιστέψη τιλειμμένα γιγανότα. Έλα ιδώ, Παραμυζέ!... Πιστεύεις, ούρέ, για δέν πιστεύεις, ότι ού άνθροπος έγινε τώρα νά πλι;

—Άκα! άπάντησε με κάποιο θυμό ο Παραμυζές.

Ο έπιλοχίας γέλασε και τού έδωσε μιά... άλαφρά χαιδευτική σθερκιά, πού θά μπορούσε νά ζαλίση κι' ένα μισάρι.

—Πιστεύεις, ούρέ άγριοκατάκου, πώς σου έσκασα τωραδά μιά στου σθέρκου;

—Αυτό τού πιστεύου κώ έπιλοχία, γιατί πόνεσα.

—Τότε, ούρέ παιγνίου, πώς είνε άπιστους Θωμάς, για τού άιρουπλάνου; Ούλοι ήμεις οι άλλοι πιστευόμια την πτήση τ' άνθρώπ'

κι' τώρα δρθήμι ού Παραμυζές νά είνε άρνητιών πνεύμα; Λέγε, ούρέ, πιστεύεις νά ή ού;...

Ο Παραμυζές άπισθοχώρησε δυό δήματα και μάζεψε φοβισμένα τó σθέρκου του.

—Μίλα, είπα, έξακολούθησε έξαγριωθείς ο έπιλοχίας. Πιστεύεις ότι πτάει κέλου ού Έλληνα; ή τού μέλλον τής φυλής έγκυει άνουθιν;

Διακοπή και άρασία τού Παραμυζέ.

—Ούρ' φέρε μου ένα κοιντόξυλου ιδώ νά τόν κάνουν τόν Παραμυζέ νά νηθήξη σαν άιρουπλάνου!... Λέγε, είπα, Παραμυζέ:

Πιτάει, πιτάει τ' άιρουπλάνου;

—Πιτάει, φωνάζαν δλοι οι άνδρες έν κορφή, σπώνοντας τó δάχτυλό τους.

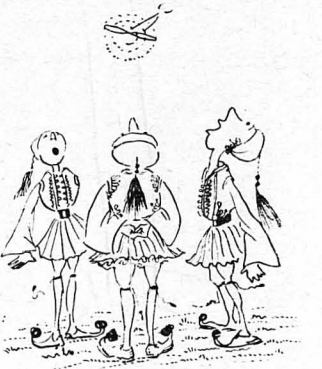
Μόνον ο Παραμυζές έμεινε δουδός.

Ο έπιλοχίας όμως έπέμεινε: —Ούρέ Παραμυζέ τ' άμύλητου νερό ήτιες, ούρέ; Ίγώ σου κρένου;

Πιτάει, πιτάει τó φέσι σ', ούρέ;

—Τού φέσι μ', κώ έπιλοχία,

—Άκούστε, ούρέ ζουλάκια.

Όλοι κυττάζανε ψηλά...

Τό κρατάει ο αεροπόρος!

Έκείνος ο γυαλιάκις!

Άκούστε, ούρέ ζουλάκια.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

“Όταν ο διάδοχος του Μ. Αλεξάνδρου Αντίγονος άρρώσθησε κάποτε βαρεια, μετά την άνάγκη του ήλθε στους φίλους του :

— Η άρρώστιας εινε άναγκασις, κ' ή μάς υποδεικνύουν δι πρόκει να μὴν υπερφρανεύμαστε, κ' δι είμαστε άνθρωποι και μποροῦμε να πεθάνουμε από τή μιά μέρα στην άλλη.

“Όταν ο στρατηγός Λυσίμαχος πολεμοῦσε στή Θράκη εναντίον του Δρογματίου, έπειδή διψοῦσε κ' αυτός κ' ο στρατός του και δέν ήλαν νερό να πιούν, άναγκάσθη να παραδοθῶν στους έχθρούς. Άφου όμως ήλαν νερό και ξεδιψασαν, ο Λυσίμαχος φώναξε με άπειλοπία :

— Άλλοιμονο, γιά πόσο μικρή ευχαρίστησι μπορει ένας άνθρωπος να σκλαβώσει τον εαυτό του !..

‘Ο άνδρείος Σπαρτιάτης Παιδρέτος, ενώ έξέθεσε κάποτε υποψηφιότητα, δέν έξελέγη μεταξύ των τριακσίων επιλέκτων πολιτών της Σπαρτιατικής πολιτείας. Άντι όμως να λυπηθῆ γι' αυτό, χαρόταν κ' ήλεγε :

— Είμαι ευχαριστημένος γιαι ή πατρίδα μου έχει τραχούσους άλλους άντρες καλύτερους από μένα !..

“Όταν κάποτε ο Μ. Αλέξανδρος έστειλε στον Φωκίωνα ως δώρον ένα σεβαστό χρηματικό ποσόν, ο στρατηγός των Αθηνων ρώτησε τους άπειταμένους γιαι ο κύριος τον έστειλε σ' αυτόν τα χρήματα και όχι σέ άλλον.

— Γιαι μόνον εδὸ φραίνεσαι τίμως στην πόλι σας, του άποκρίθησαν εκείνοι.

— Τότε λαπόν πρέπει να μ' άφήση όχι μόνο να φραίνωμαι, αλλά και ναμια τέτοιος, παρατήρησε ο άφιλοκερδής στρατηγός και έπέστρεψε τα χρήματα στον Αλέξανδρο.

‘Ο κινικός φιλόσοφος Διογένης περνοῦσε κάποτε από ένα σπίτι, στο όποιο συμπόσιαζαν μερικοί νεαροί άριστοκράτες. Οί νέοι μόλις τον αντίκρυσαν τον φώναζαν να μπη μέσα.

‘Ο Διογένης έμπηκε. Άντι όμως να του προσφέρουν φαγητό, του έπέταξαν μερικά κοκκία.

Τότε ο Διογένης εσήκωσε το πόδι του και... κ α τ ά β ρ ε ξ ε το δάτεδο του δωματίου στο όποιο βρισκόντουσαν.

Οί νέοι εθύμωσαν και τον άπειλοῦσαν.

— Μὴν αγριεύετε, τους ειπε ο Διογένης. Μου φερθήκατε σαν να ήμουν σκύλος. Έκαμα λοιπόν κ' εγώ δι, κάνουν οι σκύλοι όταν τους σφάζει ή άνάγκη !..

ΔΙΣΤΙΧΑ

Μιά θεάρεστη βουλή, μιά καλή μας πράξι
είν' άπαλό προσκέφαλο, στρωσίδι από μετάξι.

Γ. Μ α ρ κ ο ρ α ς

κ' βέβαια πιτάει άμα του πιτάξου.

— Οὐχ πανάθλιε Παραμυξέ, κ' άφου πιτάει του φέσ' σ', του ούποιον εινε βαρύτερον του αέρους, να μη πιτάη του άρουσιλάου, του ούποιον ζυγί' μονάχα δσον τα μυαλά σ' :

‘Ο Παραμυξές σκέφτηκε μιά στιγμή και ειπε :

— Καλά, κ' η επιλουχία, κ' γιαι δέν πέφτ' οὐ άνθρουπους άπου τουν άέρα ;

— Καρανάνα εινε, οὐρέ, να πέσ' ; Άιρουσιλάου σ' λείει οὐ άλλος ενί' αυτό !.. Νά, οὐρέ, άπουλιεται στον άέρα, σαν του μανικι μ', οὐρέ Παραμυξέ ;

— Του μανικι σ', κ' η επιλουχία κρατιέτι άπ' του λόγου σ'.

— Κι οὐ άρουπόρους, οὐρέ παλαβε, κρατιέτι άπ' του άρουσιλάου. Νά, καθάλινα πάει, οὐρέ θουσκουτιμένε !.. Πώς να σ' του πώ !..

— Καλά, κ' η επιλουχία, αλλά του άρουσιλάου, π' λές, ποιός του κρατιέτι ;

— Οὐ άρουπόρους, οὐρέ ζουντανό... Κι' άφου του κρατιέτι οὐ άρουπόρους, άντι κ' οὐ τρεις μέρις περιουσιμό !..

Έκεινη τη στιγμή μπηκε μέσα ο άνθυπολοχαγός.

— Έ, πώς πληγαίνει ή θεωρία, κ' η επιλουχία ; ρώτησε. Καταλάβαινε οί άνδρες τα περι άρουσιλάων και του μηχανισμοῦ αυτών ;

— Στην έντέλεια, κ' η άνθυπολοχαγέ.

— Τους έβουσεσ καλά να καταλάβουν ;

Και ο έπιλοχίας δείχνοντας το σθένος του Παραμυξέ :

— Βιβάσιος, κ' η άνθυπολοχαγέ. Το' ξ δ ο υ κ α κ ι καταλάβαιν θουφρηκώς κ' πρακτικώς !..

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ ΔΑΝΟΥ Κ. ΕΒΑΛΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΚΡΕΤΑΣ

‘Η κόρη μου ή Κρέτα εινε μόλις 7—8 χρονών, αλλά έχει κ' αυτή από τώρα τον αγαπημένο της. Εινε το παιδί της πλώστρας μας, ο Κάρολος, ένα αγοράκι τεσσάρων χρόνων που στάζει πάντα ή μήτη του. Μά και της Κρέτας ποτέ δέν εινε στεγγή ή μήτη.

‘Η Κρέτα προσκαλει τον Κάρολο άπάνω στο διαμέρισμά μας και τον οδηγεί κοντά στο παράθυρο της τραπεζαρίας που εινε το καταλληλότερο μέρος γιά να παίξει και να διασκεδάση με τον άρραβωνιαστικό της, όπως τον λέει.

Σιμώνουν εκεί και οί δυό, άκουμπον τα σαγονάκια τους στο σινδι του παραθυριού και ή Κρέτα δείχνει με μεγάλη προθυμία στον Κάρολο τις ζωγραφίες που βρίσκονται μέσα στο μοναχικό διάλλο της.

Τό ίδιο έγινε και προχτές, αλλά ο Κάρολος άφου ειπε κάμποσες εικόνας κοιράστηκε και της ειπε, χωρίς καμιά ευγένεια, πώς ήθελε να κατεβή στο πλωσταριό του σπιτιού ! ‘Η Κρέτα προσάφησε μ' έλιους τούς γοητευτικούς της τράβους να τον έμπωδιση, αλλά του κάκου, γιαι αυτός ήταν άμετάπειστος.

‘Ο Κάρολος ήθελε σώνει και καλά να πάη κοντά τη μάνα του, στο πλωσταριό, και γογγύωαι μάλοισα, χωρίς άγγοπορία. Τότε ή Κρέτα έτρεξε στην κάμαρά μου και έξωτισε σέ δικατά κλάμματα.

— Μπαμπά ! μωφ φώναξε. ‘Ο Κάρολος δέν πρόπει να μὴν πάντα μαζύ μου, άφου εινε άρραβωνιαστικός μου ;

— Ναι, της άπάντησα. Αυτό πρέπει πάντα να κ'άνη, αλλά...

— Μπαμπά, ο Κάρολος δέν θέλει να μείνη πλιά μαζύ μου... Θέλει να κατεβή στο πλωσταριό...

Και την έλιασαν πάλι δικατά κλάμματα. Την πήρα άμέσως στα γονάτια μου και θέλησα να την καθοδηγήσω κατώς μέσα στον έρωτικό λαβύρινθο που ειχε χάθει.

— Κάνεις πολύ άσχημα, μικρή μου Κρέτα, της ειπα. Μάθε πώς οι άντρες δέν πάνονται στη φύκα έτσι εικόλια δσο φαντάζεσαι. ‘Όταν τούς παρακαλέεις κανείς να μείνουν, φεύγουν. Κι' όταν πάλι τους πετάξεις έξω από την πόρτα, γυρίζουν πίσω. Πήγαινε λοιπόν να θρησ τον Κάρολο και πές του αυτά τα λόγια : — « Άκουσε δα, κοιτουλεια. Πάρε από σήμερα τα βρεγμένα σου και σφε στο καλό σου. Έγώ θα πάρω άλλον άρραβωνιαστικό. Αύτα πές του και θά δις τι θ' απογινή...

‘Η Κρέτα ήταν αρκετά γνωστική γιά την ηλικία της. Με κόνταξε πρώτα προσεχτικά με τα μεγάλα της μάτια κ' έπειτα τράβηξε έξω με μουσκεμένα άκόμια τα μάγουλα.

Την παρακολούθησα περιέργα με το βλέμμα μου και είδα πώς έξετέλεισε κατα γράμμα τη συστασι μου.

— Κόττα καλά να μὴν ξεναρωθης άπάνω, παληόπαιδο ! φώναξε στον Κάρολο. ‘Ο μπαμπάς μου ειπε πώς θά μου πάρη άλλον άρραβωνιαστικό...

‘Ο Κάρολος κάρφωσε άπάνω της μ' έκπληξι τα μάτια του, αλλά δέν κατάλαβε τα λόγια της καλά.

Αυτή όμως, χωρίς να περιμένει να την ξεναρωτήση, τον τράβηξε ως την έξωπορτα και τον έβγαλε έξω στο δρόμο, άκολουθώντας βέβαια τη συμβουλή μου. Κατόπιν ήθελε ξεναά μέσα σέ μένα σκεφτική, έβαλε το χεράκι της μέσα στο δικό μου και με κόνταξε με μεγάλη άνευπονησία.

Την πήρα και πήγαμε μαζύ στην τραπεζαρία που το παράθυρό της έβλεπε προς την αλλη. Δέν περιμέναμε πολλήν ώρα κ' άκούσαμε το σιγαλό περπάτημα του Καρόλου. Ειχε ξεναμπει μέσα ο άφιλοτίμος. Και τώρα σάτρησε, εκεί κάτω, μπροστά μας, έφερε το δάχτυλο στο στόμα και ναούσιος λυπηρέτα σαν το δαρμένο γάτο :

— Κρέ... τα ! Κρέ... τα !

Αυτή τη στιγμή ειδα την κόρη μου νάμια πλημμυρισμένη από μιά θοιμαβεντική ενχαρίστησι.

— Μπαμπά, μωφ ειπε, δέν τον θέλω πλιά αυτόν. Θέλω τον άλλο, τον καινούργιο άρραβωνιαστικό...

Την κόνταξα καλά στα μάτια κ' ενώ πρόφερες αυτά τα λόγια ειδα στο βλέμμα της μιά ξεχωριστή έκφρασι που δέν μπορώ να σ' ε την περιγράψω. Μπορώ όμως να σ' ε βεβαιώσω πώς εινε ή ίδια σ' άλλες τις κοπέλλες από πέντε δεκατεσσάρων χρόνων. Εινε ή έκφρασι που θηριού που βλέπει τα άθωα θύματά του μπρός στα νύχια του...

K. ΕΒΑΛΑ

ΞΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— ‘Η λιγολογία και ή λιγοφραγία δέν βλάπτουν ποτέ.

— Οί ισχυρογνώμονες δέν θέλουν να παραδειχτούν παρά δσα καταλαβαίνουν οί ίδιοι. Άλλά πόσο λίγα καταλαβαίνουν ;

— ‘Οποιος γνωρίζει ν' άκούη τούς άλλους, σημαίνει πώς έχει μάθει πολλά.

— ‘Ο άληθινός έρωτας εινε καρπός που δέν ώριμάζει παρά όταν πέσουν τα φύλλα.

— Μπαμπά, ο Κάρολος δέν πρόπει να μὴν πάντα μαζύ μου, άφου εινε άρραβωνιαστικός μου ;

